

سالروز ولادت حضرت ابوالفضل (علیه السلام) مبارک باد

حضرت ابوالفضل العباس نخستین فرزند از ازدواج حضرت امیر المؤمنین علی (علیه السلام) و ام البنین بود ایشان در روز چهارم شعبان سال 26 هجری در مدینه چشم به جهان گشودند.

به گزارش آران نیوز:

ماجرای ازدواج علی (علیه السلام) با ام البنین

قضیه ازدواج مادر مکرمه اش ام البنین با حضرت علی (علیه السلام) بدین گونه بود که پس از شهادت حضرت زهرا (علیها السلام) علی (علیه السلام) برادرش عقیل که در علم نسب شناسی آگاهی کامل داشت و قبایل و خصلت های اخلاقی و روحی آنها آشنا بود را به حضور طلبید و از وی خواست که برای آن حضرت همسری شایسته و از قبیله ای که اجدادش از شجاعان و دلیر مردان باشند پیدا کند تا ثمره ازدواجشان فرزندان شجاع و رشید باشند پس از مدتی عقیل زنی از طایفه بنی کلاب را به حضرت معرفی کرد که دارای آن ویژگی ها بود نامش فاطمه دختر حزام بن خالد بود و نیاکانش همه از دلیرمردان بودند. حضرت با وی ازدواج نمود و او نیز وظیفه مادری و سرپرستی برای فرزندان حضرت زهرا (علیها السلام) را به عهده گرفت و آنان را چون فرزندان خود بلکه بیشتر از فرزندانش دوست می داشت گویند وقتی وی را فاطمه صدا می زدند وی گفت مرا فاطمه صدا نکنید زیرا فرزندان با شنیدن نام فاطمه به یاد غم های مادرشان می افتند و ناراحت می شوند بلکه مرا خادم خود بنامید. و حضرت علی (علیه السلام) ولی را ام البنین یعنی مادر پسران نامید و به این نام شهرت یافت.

تولد حضرت عباس

حضرت ابوالفضل نخستین فرزند از چنین بانوی با معرفت و حق شناسی بود تولد وی، خانه علی (علیه السلام) و دل مولا را غرق نور و سرور ساخت وقتی که به دنیا آمد حضرت علی (علیه السلام) در گوش او اذان و اقامه گفت نام خدا و رسول خدا را بر گوش وی خواند و نام او را عباس قرار داد.

با آن که این نوزاد بسیار خوش منظر و زیبا بود به طوری که وی را قمر بنی هاشم نامیده اند و به ماه شب چهارده تشبیه نموده اند و حضرت وی را به نام عباس نام نهاد و آن به این علت بود که عباس هم به معنای شیر شرز و خشمگین است و هم به معنای عبوس و چهره گرفته زیرا که ایشان نسبت به ظالمان چهره ای خشمگین داشتند.

در روز هفتم تولدش گوسفندی را به عنوان عقیقه ذبح کردند و گوشت آن را به فقرا صدقه دادند.

با آن که هنگام تولد پدر خوشحالی می کند، حضرت گاهی قنداقه عباس خردسال را در آغوش می گرفت و آستین دست های کوچک او را بالا می زد و بر بازوان او بوسه می زد و اشک می ریخت حضرت در پاسخ ام البنین نسبت به این کار فرمود این دست ها برای کمک و یاری به برادرش حسین قطع خواهد شد.

حضرت عباس در خانه علی (علیه السلام) و در دامان مادر با ایمان وفادارش و در کنار امام حسین رشد کرد و درس های بزرگ انسانیت صداقت و اخلاق را فرا گرفت تربیت خاص امام علی (علیه السلام) بی شک در شکل دادن به شخصیت فکری و روحی این نوجوان سهم عمده ای داشت روزی حضرت علی (علیه السلام) عباس خردسال خود را نشاده بود و حضرت زینب (علیها السلام) هم حضور داشت امام به این کودک عزیز گفت به بگو یک عباس گفت یک فرمود بگو دو عباس خودداری کرد و گفت شرم دارم با زبانی که خدا را به یگانگی خوانده ام دو بگویم حضرت از معرفت این فرزند خوشحال شد و پیشانی عباس را بوسید.

شجاعت و شهامت عباس

دلاوری های این نوجوان از زمان پدر بزرگوارش در جنگ های آن حضرت با مخالفین نمودار بود که برخی جلوه هایی از شجاعت این نوجوان را در جنگ صفین در تاریخ ثبت کرده اند. گویند: در یکی از روزهای نبرد صفین نوجوانی از سپاه علی (علیه السلام) بیرون آمد که نقاب بر چهره داشت و از حرکات او نشانه های شجاعت، هیبت و قدرت هویدا بود از سپاه شام کسی جرأت نکرد به میدان بیاید معاویه یکی از مردان سپاه خود به نام ابی شقاء که دلاوری نام آور بود را گفت به جنگ این جوان برو وی گفت ای امیر شأن بالاتر از آن است که جنگ وی بروم بلکه من هفت پسر دارم و یکی از آنها را می فرستم تا او را از پای درآورد وی یکی از پسرانش را فرستاد که از پای درآمد پسر بعدی اش را فرستاد که او هم به سرنوشت برادر قبل دچار شد تا این که هر هفت پسر در نبرد با او کشته شدند و در این هنگام پدر خود به میدان کارزار آمد و پس از رد و بدل شدن ضرباتی چند ابن شعثاء نیز بمانند فرزندانش به هلاکت رسید که این موجب تعجب حاضران شد حضرت علی (علیه السلام) وی را فرا خواند و نقاب از چهره اش برداشت و پیشانی اش را بوسید و در این هنگام همگان دیدند که این نوجوان عباس بن علی قمر بنی هاشم است.

و همچنین نقل کرده اند در جنگ صفین هنگامی که سپاه معاویه بر آب مسلط بودند و سپاه اسلام در تشنگی به سر می برد جمعی را در رکاب امام حسین (علیه السلام) فرستاد که شریعه فرات را از سپاه دشمن پس بگیرند که در این جمع که موفق به باز

کردن راه آب برای سپاه اسلام شده بودند حضرت عباس نیز حضور داشت. پس از مرگ معاویه که حاکم مدینه می خواست از امام حسین(علیه السلام) برای خلافت یزید بیعت بگیرد سی نفر از جوانان بنی هاشم به فرماندهی حضرت عباس با شمشیرهای برهنه بیرون خانه و پشت در ایستاده بودند و منتظر اشاره امام بودند که اگر نیازی باشد مانع بروز هر حادثه ای شوند و اینان در تحت فرماندهی حضرت عباس قرار داشتند.

فضائل عباس

حضرت امام سجاد درباره حضرت عباس می فرماید: خداوند عموم عباس را رحمت کند که در راه برادرش ایثار و فداکاری کرد و از جان خود گذشت چنان فداکاری کرد که دو دستش قلم شد خداوند نیز به او همانند جعفر بن ابی طالب در مقابل آن دو دست قطع شده دو بال عطا کرد که با آنها در بهشت با فرشتگان پرداز می کند عباس نزد خداوند مقام و منزلتی بسیار بزرگ دارد که همه شهیدان در قیامت به او غبطه می خورد.

چنانچه شاعر نیز در این باب می گوید:

چون اقتدا به جعفر طیار کرده ایم برد از ماست با پر جان در فضای دوست

در پیروی زخط علمدار کربلاست دوستی که داده ایم به راه رضای درست

امام صادق نیز در ستایش از حضرت عباس می فرماید:

عموی ما عباس دارای بصیرة نافذ و ایمانی استوار بود همراه امام حسین جهاد کرد و آزمایش خوبی داد و به شهادت رسید.

علم عباس

وی تنها به عنوان يك قهرمان نامدار و دلاور مطرح نبود بلکه فضائل علمی، تقوایی او و دانش رفیع را از خردسالی از سرچشمه علوم الهی به دست آورده بود چنانچه برخی روایات اشاره به این نکته دارند که وی از زمان کودکی شروع به تغذیه علمی نموده است.

مقام فقهی او بسیار بالا بوده است و در نزد راویان مورد وثوق و اعتماد بوده است و از جهت پارسایی در درجه بالا قرار داشت چنانچه برخی از رجالیون درباره ایشان گفته اند: عباس از فقیهان و دین شناسان اولاد ائمه بود، عادل، مورد اعتماد، با تقوا و پاك بود و دیگران نیز وی را این گونه تعریف نموده اند که عباس از بزرگان و فاضلان فقهی اهل بیت بود بلکه وی عالم استاد ندیده بود.

حضرت عباس و امام حسین(علیهم السلام)

حضرت عباس همان جایگاه را نسبت به امام حسین(علیه السلام) داشت که حضرت علی نسبت به پیامبر(صلی الله علیه وآله) داشت ایشان پشتوانه و تکیه گاهی برای امام حسین بودند چنانچه امیر المؤمنین چنین جایگاهی را نسبت به پیامبر داشت.

عباس همان طور که علی(علیه السلام) همیان نان و خرما به دوش می گرفت و برای مستمندان می برد او نیز به اتفاق برادرش حسین(علیه السلام) بسیاری از گرسنگان مدینه را سیر می کرد عباس همچنانکه علی که باب حوائج دربار پیامبر بود و هر کس رو به ساحت ایشان می کرد اول علی(علیه السلام) را می خواند وی نیز باب حوائج آستان امام حسین بود و هر کس برای رفع حوائج به دربار حسین می شتافت عباس را می خواند.

عباس مانند پدر که در بستر پیغمبر خوابید و فداکاری کرد در روز عاشورا برای اطفال و آوردن آب فداکاری کرد.

القاب حضرت عباس

برای ایشان 16 لقب شمرده اند که هر کدام جلوه ای از فضائل، کرامات و عظمت وی را نشان می دهد و ما برخی از آنها را برمی شمیریم.

1 - عباس: چون مثل شیر حمله می کرد دلیر بود ترس در دل دشمن می ریخت و فریادهای حماسی اش لرزه بر اندام حریفان می افکند.

2 - ابوالفضل: نام پسرش فضل بود و هم این که وی پدر فضیلت و خوبی ها بود و فضل و نیکی زاده او و مولود سرشت پاکش بود.

3 - ابوالقربه: (پدر مشک) به خاطر مشک آبی که بر دوش می گرفت و از کودکی میان بنی هاشم سقایی می کرد.

4 - سقا: به خاطر این که آب آور تشنگان بخصوص در سفر کربلا بود.

5 - قمر بنی هاشم: وی در میان بنی هاشم زیباترین و جذاب ترین چهره را داشت و چنین ماه درخشان در شب تار می درخشید.

6 - باب الحوائج: آستان رفیعش قبله حاجات و توسل به آن حضرت بر آورند و نیاز دردمندان است.